

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 223.

Anden Samling.

74de Møde.

Onsdagen den 5te Februar.
(Fortsat).

Orsted (fortsat): En anden Afvigelse fra de hidtil gjældende Regler indeholder Udkastets § 2, forsaavidt den vil, at Udelivelse fra Sessjonen skal bevirke ubetinget forlods Udskrivning. Det er vist nok, at Forordningen af 8de Januar 1802 § 32 fastsætter, at den, der ikke møder, skal betragtes som den, der vil udskrives og som uden Lodtrækning udtages. Men det er ligesaa vist, at en Mængde senere Anordninger, nemlig Placaten af 22de Januar 1816, 11te September 1838 og 28de Januar 1844 have fastsat, at der efter Omstændighederne kan finde blot Mulkt Sted, og det vilde vistnok ogsaa være unaturligt, at Enhver, der ikke er tilstede ved Sessjonen, skulde derfor udskrives. Det kan være muligt, at det er Personer, hvormed man slet ikke kan være tjent. Det synes, i Særdeleshed naar Aldersklasserne bleve indkaldte, at ikke Alle af den hele Masse, og ogsaa dem, der være meget ældre lige til 38 Aars Alderen, skulde være pligtige til at møde, og at deraf skulde følge, at hvis de ikke mødte, skulde de udskrives, uagtet de paa ingen Maade vilde have været Lodtrækning underkastede, hvortil dog Bestemmelsen i Forordningen af 8de Januar 1802 § 32 knytter sig. En anden Omstændighed, hvortil Forordningen af 8de Januar 1802 byder at der skal tages Hensyn, er, at naar Een allerede er forhyret og har gjort Tjeneste paa det Stib, hvortil han er forhyret, forinden Sessjonen er bleven bekendtgjort, skal han ikke udtages. Dette skal nu bortfalde, og man har i Udkastet modtveret det med, at der let kan være forbundet Misligheder dermed. Det er vel ganske sandt; men det er nu engang en

Lovbestemmelse, og man har søgt, saameget som muligt, at forebygge Mislighederne ved at fastsætte, at han skal ikke alene være forhyret, men endogsaa være taget i Tjeneste inden Bekendtgjørelsen om Sessjonen er foregaaet. Det vilde vistnok være meget skadeligt for Søarten eller idetmindste hæmmende for samme, hvis denne Bestemmelse blev ophævet. Men ialtfald hører den vist til de Bestemmelser, der, hvis de enten skulde ophæves eller forandres, burde være Gjenstand for en almindelig Lov, angaaende de Regler, der skulde iagttages ved Udskrivning til Søkrigstjenesten, men den burde ikke komme ind i en saadan transitorisk Lov, hvis Bestemmelse ene og alene er at bevilge det Mandskab, der i et givet Aar skal være til Disposition for Sø- eller Landkrigstjenesten. Jeg troer derfor, at alle de Bestemmelser, som indholdes i § 2, ialtfald ikke burde vedtages i nærværende Lov, men maatte gjøres til Gjenstand for en særegen Lov. Hvad § 3 i det forelagte Udkast angaaer, der indeholder, at Placaten af 17de Januar 1849, der indskrænker de Fritagelser, som forhen ere stæete for Styrmænd, skal ophæves, kan jeg naturligviis Intet have imod, at den ophæves, siden den er bygget paa Krigsforhold, og disse i Diebliffet ikke synes at gøre denne Undtagelse fra de forhenværende Love, som fra andre Sider vistnok ikke var usselig, nødvendig, men jeg veed dog ikke, om det er saa passende, paa en Tid, hvor Krigen dog ikke saa ganske kan siges at være tilendebragt, ligesom at erklære den for ophævet, og om det ikke baade i sig selv skulde være saavel hensigtsmæssigt som svarende til denne Lovs transitoriske Natur, at det kun blev bestemt, at Placaten ikke skulde finde Anvendelse paa de Udskrivningsaar, hvorom der er Tale. Dette maa jeg nu undergive det ærede Things Bedømmelse.